

[Cårsten Raft.]

Interesser, men dertil kommer, at den Tone, den Brutalitet, har jeg Lov til at sige, der vises en Arbejder, som søger at staa uden for Fagforeningen, er af en saadan Karakter, at man skal helt ned til Tyskland for at finde noget lignende; de Eksempler, der er fremme, viser det ganske tydeligt; der er ingen Pardon, hvis man er af en anden Mening.

Men jeg vil have Lov at sige, at først og sidst er de unge konservative Arbejdere gaaet ind i Fagforeningerne, fordi de har den Opfattelse, at de vil staa sammen med deres Kammerater i Faget, de ønsker sammen med dem at kæmpe sig frem til gode Kaar i deres Fag og ikke at staa udenfor som daarlige Kammerater. Med det Formaal er de gaaet derind. De maa erkende, at den sociale Hjælp, der gives af Rigsdagen, paa en vis Maade tvinger Folk ind i en socialdemokratisk Udrugningsmaskine, og den Magt, der er givet de paagældende Fagforeninger, gør, at disse unge bliver tvunget derind — hvor de saa møder politisk Vold, politisk Magtmisbrug, blot fordi de ønsker at være gode Kammerater og staa sammen med deres faglige Fæller. Særlig grelt er det selvfølgelig i Handels- og Kontormedhjælperforbundet, der samler kun en forholdsvis ringe Del af Fagets ansatte. Der er al mulig Grund til at rejse en Kamp for at forbedre Betingelserne inden for dette Fag, men her har Titusinder af erklærede Konservative og konservativt tænkende kun een Fagforening at gaa ind i, en eneste Fagforening, og den er akkurat lige saa socialdemokratisk som de andre. Maa jeg bede om Tilladelse til at citere blot 2 Linier af en Sang til den røde Fane:

Skal vi slaas, vil dig vi følge,
over Fester skal du bølge.

En konservativ Mand, der tvinges ind i denne socialdemokratiske Fagforening, er nødt til at give Bidrag til Socialdemokratiet og møder paa enhver Maade socialdemokratisk Pression inden for denne Forening.

Jeg synes, der er et Forhold her, som det er værd at undersøge og tage op, om der paa en eller anden Maade kan gøres noget i saa Henseende. Jeg henvender mig ikke til Socialdemokratiet, som sidder bredt og mægtigt her i Salen og vel ikke er modtageligt for en Henvendelse, men jeg henvender mig til de andre Partier, de „frisindede“ Partier, bl. a. Det radikale Parti, og spørger, om det virkelig er Samfundstilstande, som det for et frisindet Parti er rimeligt og redeligt at gaa med til at dække gennem Ministeriets Opretholdelse.

Jeg spørger Det radikale Parti, om det ikke var rimeligt her at faa en Undersøgelse. Her er man virkelig inde paa politisk Misbrug af store Dimensioner. Dette Land er saa selvretfærdigt, naar vi taler om tyske eller italienske Forhold, det roser sig af sin ubegrænsede politiske Frihed. Jeg synes, at dette selvretfærdige Land skulde se sig selv i Spejl, se, at der paa dette Omraade her sker et enestaaende politisk Magtmisbrug, en Udfordring af al Frihedsfølelse i et Land som Danmark.

Jeg vender mig derefter til det Emne, som jeg ikke kan undgaa at komme til at omtale, provokeret, har jeg Lov at sige, som jeg er blevet gennem en hel Uges Debat. Allerede i Fjor var jeg forbavset over, at den danske Rigsdag virkelig fandt det rigtigt og værdigt at diskutere mine to smaa „Broderesakse“ i den ene Debat efter den anden, og jeg maa ærlig talt sige, at naar man nu har diskuteret, hvad jeg sagde for 4 Aar siden over for det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, eller hvad en 19-aarig Pige paa 100 cm's Størrelse kan have tænkt sig at mene med, at hun glædede sig til Blaagaardsplads, saa er jeg som ungt Medlem ikke imponeret af det, man beskæftiger sig med her i Rigsdagen under Finanslovdebatten. Men enhver vil vist indrømme, at jeg ved direkte Spørgsmaal er blevet provokeret til at tale om disse Ting, og at det er rimeligt, at jeg ofrer en lille Smule Tid derpaa, den Tid, jeg har tilbage.

En Debat om K. U.s Program vil være lidt vanskelig at føre her; jeg vil gerne diskutere det med ærede Medlemmer andre Steder, men Tiden er ikke til det her. Blot vil jeg sige, at det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansens Udtalelser i saa Henseende tyder paa, at Socialdemokratiet er ved at blive gammelt, er ved at gaa i Frø, er ved at blive saa gammelt, saa selv dets Ungdom er gammel. Jeg maa have Lov at sige, at jeg tror, det er naturligt for ethvert Parti, at det har en Ungdomsbewægelse, der betyder en Foryngelse, en Fornyelse, der fører de nye Tidens friske Tanker ind i Partiet, og jeg maa sige, at jeg misunder ikke det Parti, hvis Ungdomsfører staar paa Talerstolen og siger, at Ungdomsbewægelsen i Socialdemokratiet kun er en Skole, og at man der ikke har andre Meninger, man stiller sig ikke anderledes, end Partiet gør. Selv om et Parti er nok saa stort, tror jeg, at det Parti, hvis Ungdom stiller sig saaledes, før eller senere vil mærke, at det kommer ud i Stagnation, og jeg er glad ved at tilhøre et Parti, hvis Formand finder det naturligt, at der kommer